

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 1312/12
Дана: 23. августа 2012. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија Тубин Чанак Мире, председника већа, Габрић Марије и Миловановић Габриеле, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д. С. из Н. С..... кога заступа У. М., адвокат из Б., против туженог НИС АД Н. С. из Н. С., ул., кога заступа Н. А., дипл. правник, ради поништаја и исплате, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Новом Саду посл. бр. П1. 1661/11 од 28. марта 2012. године, на седници већа одржаној дана 23. августа 2012. године, донео је:

П Р Е С У Д У

Жалба тужиоца се **одбија**, пресуда Основног суда у Новом Саду посл. бр. П1. 1661/11 од 28. марта 2012. године, **потврђује**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца да се пониште одредбе члана 2. став 2, члана 4. став 1. и 3. и члана 6. Споразума о престанку радног односа број од године, да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име реституције износ од динара са законском затезном каматом од године до исплате, као и да му надокнади трошкове поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у року од 15 дана под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену жалбу из свих законских разлога предвиђених чл. 360. ст. 1. ЗПП-а, са предлогом да другостепени суд уважи жалбу, првостепену пресуду преиначи тако што ће усвојити тужбени захтев тужиоца и обавезати туженог на плаћање парничних трошкова или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужени је поднео одговор на жалбу, којим оспорава основаност исте.

Жалба тужиоца није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач.1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП-а и правилну примену материјалног права сагласно одредбама

чл. 372. ст. 2. ЗПП-а, овај суд налази да је иста донета без битних повреда одредаба парничног поступка, да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално.

У току поступка првостепени суд је утврдио да је дана 17.06.2008. године од стране туженог донет социјални програм, чији су потписници Влада РС, репрезентативни синдикат послодавца и репрезентативни синдикат на нивоу РС за гране. Чл. 19, 20. и 21. истог регулисани су услови у вези престанка радног односа уз исплату отпремнине.

Тужилац је био запослен код туженог у делу „Г.“. Шест месеци пре потписивања предметног споразума са послодавцем тужилац је по истом социјалном програму поднео захтев за одлазак из предузећа и добио сагласност, од чега је затим одустао, јер је износ отпремнине био мали и остао је „немапиран“, односно без радног места код послодавца, па га је као таквог послодавац одредио за члана пописне комисије у коју је тужени слао запослене који су остали без радног места. Имајући то у виду, тужилац се поново пријавио на социјални програм. У складу са социјалним програмом за „НИС“ АД од 17.06.2008. године, а у оквиру спровођења Програма за смањење броја запослених у „НИС-у“ АД тужилац се добровољно пријавио за споразумни престанак радног односа уз исплату отпремнине која му припада у складу са социјалним програмом. Пре потписивања споразума одржан је састанак синдиката на ком није било речи да ће износ отпремнине бити умањен за порез и доприносе, па је тужилац сматрао да ће добити бруто износ отпремнине и пријавио се за социјални програм у дирекцији и попунио захтев, том приликом није даље разговарао ни са ким везано за програм. Тужилац није био упознат са табеларним приказом обрачуна отпремнине. У кадровској служби, приликом потписивања, тужилац је приметио да је у тексту споразума назначен износ отпремнине који треба да буде исплаћен мањи, па је присутну правницу упитао у вези тога, том приликом му је она одговорила да споразум може да „узме или остави“. Тужилац има 36 година радног стажа а како је сматрао да наредне године, 2012., социјалног програма за исплату отпремнине неће бити, потписао је предметни споразум, у чему га нико није пожуривао. Тужилац није знао тачан износ отпремнине који му припада и није имао сазнања о томе да ли је било запослених који су након потписивања споразума одустали од истог, ни да ли је неко од запослених одбио да потпише споразум и да ли је због тога сносио последице. Тужени је тужиоцу на име отпремнине исплатио износ од динара.

На основу чл. 2. ст. 1. Споразума о престанку радног односа утврђује се право запосленог на укупну накнаду у износу од динара која се састоји од стимулативне отпремнине у вредности од еура по години радног стажа, увећано за четири просечне зараде код послодавца за мај 2010. године и новчане накнаде за дане неискоришћеног годишњег одмора и слободних дана уколико их радник има.

Члан 2 став 2 Споразума о престанку радног односа предвиђа да ће порез и доприносе за обавезно социјално осигурање на терет запосленог обуставити и уплатити послодавац, а запослени је сагласан да послодавац обустави и наплати укупна дуговања запосленог према послодавцу из накнаде наведене у ставу 1 овог члана. У табеларном прегледу обрачуна отпремнине који је тужени издао на име тужиоца као запосленог назначен је нето износ отпремнине за исплату од динара. У складу са наведеним споразумом и писменом сагласношћу тужиоцу је исплаћена отпремнина у износу од динара.

Првостепени суд је утврдио да тужени није могао, нити је применио било какав облик принуде, претње како би приморао тужиоца да потпише споразум о престанку радног односа, да су у социјалном програму били наведени услови споразумног престанка радног односа и да су исти били објављени на огласним таблама туженог, да се тужилац добровољно пријавио за споразумни престанак радног односа, са чијом се садржином упознао пре његовог потписивања, као и да је тужилац био упознат са износом који ће му бити исплаћен на име отпремнине, као и са чињеницом да је износ отпремнине умањен на име пореза и доприноса.

Супротно наводима жалбе првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 12. ЗПП-а, јер су у истој наведени разлози о битним чињеницама и сви наведени разлози су јасни.

Истицање тужитеља да се суд у образложењу првостепене пресуде позвао на чл. 19. социјалног програма, да је цитирао одредбе ст. 2, 3. и 4. овог члана, а да је изоставио став 1. истог члана, не утиче на другачије одлучивање у предметном спору, јер је суд у чињеничном утврђењу правилно навео све чињенице које су релевантне за предметни случај. Наводи тужитеља да је првостепени суд погрешно у конкретном случају цитирао одредбе чл. 158 ст.1. и чл. 179. ст. 1. тач. 9. Закона о раду, не утичу на законитост побијане одлуке.

Жалбени наводи да се суд у разлозима пресуде уопште није осврнуо на несагласност спорних одредби споразума са чл. 19. социјалног програма, што је у предметној правној ствари од релевантног значаја за пресуђење из разлога што је тужени свестан ове несагласности застрашивањем и ултимативно наметнуо тужиоцу одредбе споразума којима му се умањује износ отпремнине утврђен социјалним програмом, не могу се прихватити. Ово из разлога што је првостепени суд правилно утврдио да тужени није применио било какав облик принуде, ни претње како би приморао тужиоца да потпише споразум о престанку радног односа, јер је тужилац пре потписивања споразума о престанку радног односа у којем је наведен нето износ отпремнине који ће му тужени исплатити, исти прочитао, тако да је био упознат са његовим садржајем. Писана сагласност тужиоца израз је његове слободне воље, а тужилац се потписивањем споразума одрекао права на исплату већег износа отпремнине који је предвиђен социјалним програмом, са чиме је био сагласан и тужени, те како је између тужиоца и туженог постигнут споразум о висини отпремнине, који износ му је и исплаћен, неоснован је захтев тужиоца да му тужени на име реституције исплати износ од динара.

Како у току првостепеног поступка тужилац није пружио доказе да је приликом прихватања одредаба споразума о престанку радног односа и потписивања истог било мана воље: претње, преваре и заблуде, значи да у предметном случају нису испуњени услови ни за постојање рушљивости, те нема основа за поништај тражених одредаба споразума о престанку радног односа.

Првостепени суд, правилно утврђује да су услови из социјалног програма били објављени на огласним таблама туженог, пошто су исти наведени у објављеној понуди запосленима у друштву да се пријаве за програм добровољног одласка, што је евидентно из понуде.

Истицање туженог да једина одредба материјалног права која у предметној правној ствари има да се примени је одредба чл. 19. Социјалног програма у складу са којом је послодавац имао обавезу да запосленима које сматра вишком понуди да им престане радни однос на основу њихове писмене сагласности, с тим да им исплати отпремнину у целости пре престанка радног односа без икаквих одбитака, је неосновано, из разлога што се запослени и послодавац могу споразумети о висини отпремнине чији је износ различит од износа који запосленом припада по социјалном програму, што су у конкретном случају и учинили, те тужилац има право на отпремнину само у висини утврђеној споразумом, која му је и исплаћена од стране туженог, а не и износа којег се одрекао, па је стога његов захтев да му тужени исплати на име реституције тражени износ неоснован.

Отпремнина је новчано потраживање којег се запослени може одрећи користећи се отпуштањем дуга из чл. 344. Закона о облигационим односима. Према одредби чл. 344. Закона о облигационим односима за пуноважност престанка обавезе отпуштањем дуга потребна је изјава повериоца дужнику да неће тражити њено испуњење и да се дужник са тим сагласи. Тужилац је остварио право на исплату отпремнине, а споразум о израчунавању и висини отпремнине потписао је слободном вољом. Тужилац се дакле није одрекао у целости отпремнине, већ је пристао да му отпремнина буде исплаћена у износу који је утврђен споразумом који је потписао.

Дакле, међу странкама је постигнут споразум о висини отпремнине тужиоца, односно тужилац се одрекао дела свог новчаног потраживања од туженог и тиме је извршено отпуштање дуга сходно чл. 344. Закона о облигационим односима.

Супротно наводима жалбе, споразум је тужилац потписао добровољно, његовим потписивањем се сагласио са свим одредбама садржаним у истом и да му престане радни однос уз исплату отпремнине у висини из споразума, те се на тај начин одрекао права на исплату отпремнине по социјалном програму.

Сагласно наведеном, применом чл. 375. ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.

зто:

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Гж1. 1312/12

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Дана: 23. августа 2012. године

Председник већа: Мира Тубин Чанак

Члан већа : Марија Габрић

Члан већа: Габриела Миловановић

Судија известилац: Марија Габрић

Судијски помоћник:

Записничар: Беатрикс Перчић

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Записничар, Чланови већа, Председник већа
